

котакъ, който стоеше мирно и се покоряваше на игривитѣ деца, за което получаваше добра закуска. Пъкъ колко умни бѣха тѣзи нагледъ малки деца! За всичко се интересуваха, всичко знаеха!

— Грѣхъ да набере човѣкъ съ тѣхъ, — казваше баба Тота комшиятата, — уроки ще набератъ децата, мари булка! Гледай, гледай, какви сж грозни — маскари, уроки да не сж ви! — и плюваше къмъ тѣхъ! — Нѣкога ние бѣхме глупави, пъкъ сега децата съ умъ се раждатъ, всичко знаятъ.

А майка имъ, булка Мина, по цѣлъ день работѣше изъ кжщи, по двора, добитѣка нареждаше, зеръ татко имъ бѣ на печалба, но не изпускаше децата отъ погледа си, минаваше къмъ тѣхъ, цѣлуваше сладко, което бѣ най-близо до нея, притискаше го въ скута си, а то безъ да я и погледне измжкваше се изъ ржцетѣ ѝ, изтриваше съ ржчичка бузката си и продължаваше да се залисва въ играта. Съ мжка ще ги прибере на обѣдъ. Малкиятъ Митѣо ще вземе на

колѣнетѣ си, ще му даде лъжичката ядене, той ще отвори устата си като малко птиче, ще изяде лакомо яденето, а майка му ще го цѣлуне по челото. Ванѣо и самъ може да се храни, но булка Мина не оставяше и него, говорѣше му, подканяше го.

Следъ яденето Ванѣо пакъ се залавяше за игра, а Митѣо седналъ на майчинитѣ си колѣна слушаше хубавитѣ приказки, които му разказваше или я запатваше за купъ нѣща, на които искаше да му отговори непременно. Понѣкога заспиваше на скута ѝ, тя го оставяше на леглото и дълго се вглеждаше въ хубавото му лице, чело, вежди. Цѣлуваше го, изгонваше котака изъ стаята, който обичаше да стои до Митѣо, за да не легне на лицето му и го задуши и пакъ бързаше изъ кжщи и двора всичко да нареди. Наспѣше ли се Митѣо, седналъ въ леглото, се прозяваше и протриваше очичкитѣ си и щомъ усѣтѣше, че майка му идваше въ стаята, той скокваше бърже, отиваше задъ вратитѣ, майка му вли-